

ΤΟ ΣΚΕΦΤΗΚΑΜΕ ΠΟΛΥ, ΖΥΓΙΣΑΜΕ ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ, ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ, ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΣΕ ΈΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ! ΘΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΈΝΑ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ.

ΑΝΑΡΩΤΙΟΜΑΣΤΑΝ ΑΝ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΜΑΣ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΕΜΙΣΕΙ ΈΝΑ ΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΈΓΙΝΕ ΤΡΙΑΝΤΑ ΔΥΟ ΣΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ... ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΝ ΚΑΙ ΆΡΘΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΈΛΛΟΝ!

ΘΑ ΘΈΛΑΜΕ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΈΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ, ΜΑΘΗΤΈΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΣΈΦΕΡΑΝ. ΘΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΑΡΆΛΕΙΨΗ ΑΝ ΔΕΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΣΑΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΌΛΟΓΟ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΌΤΗΤΑΣ «ΝΌΣΤΟΣ» ΚΑ ΕΛΈΝΗ ΓΚΕΒΈΖΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΆ ΤΗΣ ΣΤΗ ΠΡΟΣΠΆΘΕΙΑ ΑΥΤΉ.

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΓΙΩΤΑ

ΦΟΤΙΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΚΆΠΠΑΣ ΘΆΝΟΣ

ΠΟΥΛΟΥΔΗ ΜΑΡΙΑ

ΓΚΕΒΈΖΟΥ ΕΛΈΝΗ

ΜΑΘΗΤΕΣ

ΒΈΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΌΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΌΥ ΠΑΝΤΕΛΉΣ

ΚΟΤΣΟΓΙΑΝΝΗ ΡΟΖΊΝΑ

ΡΆΠΑ ΙΩΆΝΝΑ

ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΈΝΗ

ΤΣΑΒΆΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ

ΤΟ ΕΞΌΦΥΛΛΟ ΕΊΝΑΙ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΉ ΤΟΥ Β2 ΤΣΑΒΆ ΚΩΝ/ΝΟΥ. ΕΊΣΨΗΣ ΈΧΟΥΜΕ ΔΑΝΕΙΣΤΕΊ ΦΩΤΟΓΡΑΦΊΕΣ ΑΠΌ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΊΔΑ ΤΟΥ ΔΉΜΟΥ ΠΕΡΆΜΑΤΟΣ.

ΚΑΡΝΑΓΙΟ

...άρχισε να σουρουπώνει, εγώ με αργά βήματα πλησίασα στο παγκάκι, που με φιλοξενεί όταν έρχομαι στο σχολείο μέχρι να αρχίσει το μάθημα. Έχει λίγη ψύχρα και υγρασία από το λιμάνι του Περάματος, μάλλον πρέπει να κουμπώσω το μπουφάν. Είναι παλιό το σχολείο μου, αλλά εμένα μ' αρέσει, το προτιμώ από ένα καινούργιο σαν και εκείνο που πήγαινα παλιά και το εγκατέλειψα για να δουλέψω στη «ζώνη». Πάλι καλά που με δέχτηκε αυτό, ...στερνή μου γνώση. Γι αυτό το αγαπάω το σχολείο μου, έστω και παλιό.

-Γεια σου δικέ μου.

-Γεια σου Παναγιώτη. Κοιτάς καρφωμένος το σχολείο, ... σίγουρα σκέφτεσαι τη βαρεμάρα που θα περάσουμε πάλι σήμερα.

-ε να ρε σύ, έτσι όπως το βλέπω το σχολείο, μου θυμίζει το καρνάγιο που δουλεύω, και...

-ρε συ δεν τα αφήνεις αυτά, να πούμε κάτι άλλο να περάσει η ώρα.

-κι όμως, εγώ από εδώ ακούω το ματσακόνι να χτυπάει.

-βέβαια ρε, αφού όλη τη μέρα ματσακονίζεις στο καρνάγιο σου 'χει καρφωθεί μες το μυαλό ο θόρυβος.

-άκου και συ ρε Νίκο, θα το ακούσεις να ...γκαπ, γκάπ, γκάπ...

-σιγά ρε με γέμισες σκουριά.

-ναι ναι έτσι είναι, χτυπάει το ματσακόνι και διώχνει από πάνω μας την σκουριά, μας κάνει καλύτερους και...

-ρε δε τα αφήνεις αυτά, ας μην ήταν το χαρτί που το έχω ανάγκη και θα σου έλεγα εγώ.

-είμαστε πλοία Νίκο σαν κι αυτά που «χτίζουμε» στο καρνάγιο, και εδώ στο σχολείο μας διώχνουν τη σκουριά για να ταξιδέψουμε καλύτερα, άκουσέ με είναι ... ΚΑΡΝΑΓΙΟ.

*Όταν δεν υπάρχει ήλιος,
υπάρχουν τα αστέρα
της νύχτας που μας
φωτίζουν.*

Ηράκλειτος

Ψάξαμε αρκετά για να βρούμε ένα απόφθεγμα για το εξώφυλλο του περιοδικού μας, θέλαμε να έχει φως, ίσως και λίγο από τον ρομαντισμό των αστεριών και βέβαια δεν θα μπορούσε να λείπει και η νύχτα που λειτουργεί το σχολείο μας. Απλά πράγματα δηλαδή.

Δεν μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε ότι όλα αυτά θα τα βρίσκαμε σε μια φράση του Ηράκλειτου, σε μια φράση που θα μπορούσε να την έχει πει ένα οποιοδήποτε παιδί συνομιλώντας με κάποιο άλλο.

Είναι να αναρωτιέται κανείς αν μια τόσο απλή πρόταση είναι τόσο σημαντική που θα άξιζε να την αποδώσουμε σε ένα μεγάλο αν και «σκοτεινό» φιλόσοφο όπως ο Ηράκλειτος.

Ο ήλιος είναι αλήθεια κυρίαρχος στον ουρανό, με το επιβλητικό του φως δεν αφήνει περιθώριο να κάνει τη εμφάνιση του τίποτε άλλο στο ουράνιο στερέωμα, δεν αφήνει χώρο, δεν δίνει το δικαίωμα. Και όμως εκεί πλάι του υπάρχουν άπειρες άλλες παρουσίες, αμέτρητες μικρές αλήθειες. Υπάρχουν αλλά δεν φαίνονται και γιαυτό δεν τους δίνουμε σημασία. Είναι εκεί και περιμένουν.

Σήμερα όλοι γνωρίζουν ότι η υπερβολική έκθεση στον ήλιο είναι πολύ επικίνδυνη.

Τον ήλιο κανείς δεν μπορεί να τον αμφισβητήσει ίσως επειδή βρίσκεται ψηλά και είναι δυνατός. Κανείς εκτός ... εκτός από τον χρόνο και αυτό γιατί είναι νομοτελικά σίγουρο ότι κάποια στιγμή έρχεται το δειλινό.

Πόσο όμορφη είναι αλήθεια η δροσιά του δειλινού, εκείνη η στιγμή που ο Μπάτης κάνει τη βόλτα του από την θάλασσα στη στεριά τότε που μπορεί ο καθένας να σηκώσει άφοβα το βλέμμα ψηλά και να αντικρύσει τις μικρές αλήθειες των αστεριών να κάνουν δειλά την εμφάνιση τους στον ουρανό.

Μήπως ένα αστέρι δεν έδειξε τον δρόμο στους μάγους. Μήπως ένα αστέρι δεν χρησιμοποιούν για σύμβολό τους οι πιστοί του προφήτη. Μήπως δεν απεικονίζουν σαν χρυσά αστέρια στις σημαίες τους οι ισχυροί του κόσμου τις πολιτείες- κράτη τους. Μήπως τις μεγαλύτερες ευχές- προσδοκίες μας δεν τις κάναμε βλέποντας ένα αστέρι να πέφτει. Μήπως όταν δεν υπάρχει ήλιος τα αστέρα δεν είναι αυτά που μας φωτίζουν καλύτερα τα ...όνειρα μας.

Καραπιπέρης Στέλιος
Δ/ντης Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Στις 10 Φεβρουαρίου 2009 πραγματοποιήθηκε εκπαιδευτική επίσκεψη του σχολείου μας στη Βουλή των Ελλήνων. Είδαμε βιντεοσκοπημένο ντοκυμαντέρ με τα ιστορικά στοιχεία που αφορούν την κατασκευή του κτηρίου, καθώς και την ιστορική του διαδρομή. Ξεναγηθήκαμε στους χώρους του μεγάρου, είδαμε κειμήλια από τους πολιτικούς άνδρες που σημάδεψαν την σύγχρονη ιστορία του τόπου.

Σημαντική όμως ήταν η εμπειρία που αποκομίσαμε παρακολουθώντας από τα θεωρεία την συνεδρίαση του σώματος. Χαρακτηριστικό γεγονός είναι η παρουσίαση του σχολείου μας από τον προεδρεύοντα κύριο Πετσάλνικο και το χειροκρότημα που εισπράξαμε από το σύνολο των βουλευτών.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Μαθητών από την εκδήλωση - παρουσίαση

παραδοσιακών χορών

της 25ης Μαρτίου

«Μου πρόσφερε μεγάλη χαρά και περηφάνια το ότι έμαθα παραδοσιακούς χορούς της πατρίδας μου.»

«Τα μαθήματα χορού μου έδωσαν δάρρος, γιατί συνήθως ντρέπομαι. Το πιο ωραίο όμως ήταν ότι μαθαίνεις να χορεύεις ζεϊμπέκικο.»

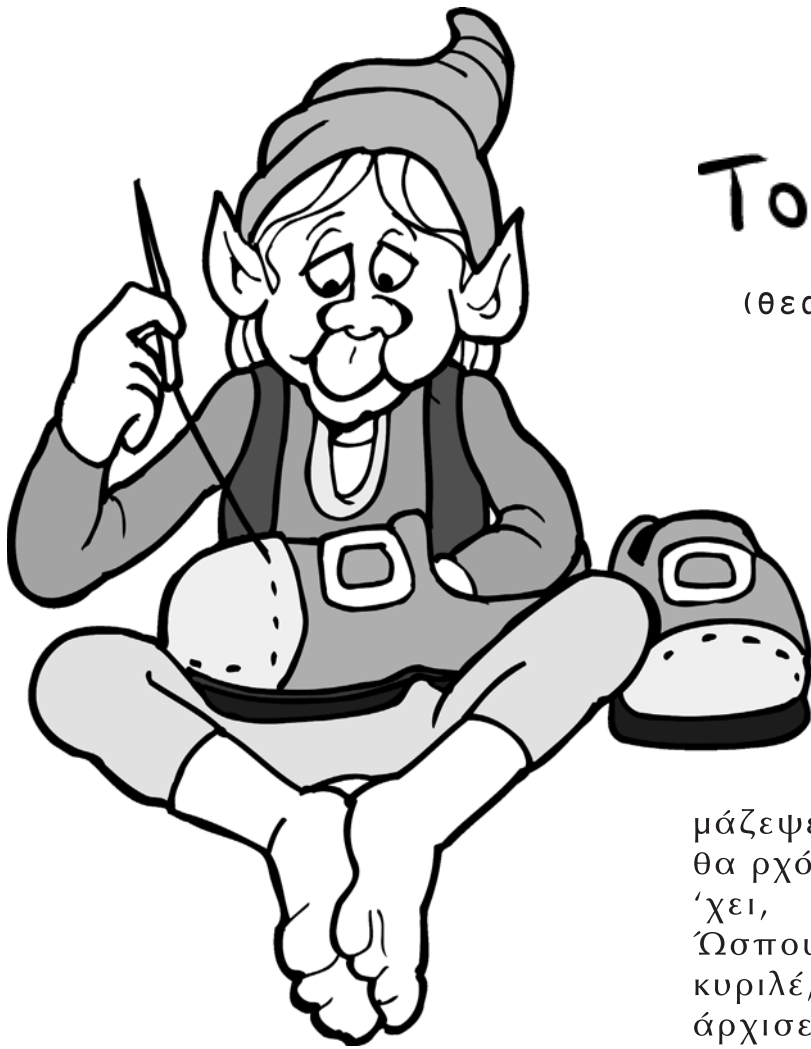
«Στις πρόβες συνυπήρχα με παιδιά διαφορετικών ηλικιών και διαφορετικών τάξεων και αυτό με διασκέδαζε και με χαροποιούσε.»

«Μου άρεσε το ομαδικό πνεύμα που υπήρχε στις πρόβες, αλλά και ο χαβιάς με τα παιδιά. Με το χορό και τη μουσική ξεχνιέσαι για λίγο από τις έγνοιες της καθημερινότητας.»

«Το κλίμα στο αμφιθέατρο ήταν πολύ ζεστό. Χάρηκα με τη συμπεριφορά των συμμαθητών μου. Δε μας κορόιδεψαν για τα λαδάκια μας, αλλά αντίθετα μας παρακολούθησαν με ενδιαφέρον.»

«Όταν αρχίσαμε να χορεύουμε είδα τα βλέμματα όλων στραμμένα πάνω μας. Για λίγο τα έχασα. Ομολογώ ότι είχα τρακ, λες και ήμουν μικρό παιδί.»

«Όμορφη εκδήλωση. Μπράβο στους καθηγητές μας για την προσπάθεια που κατέβαλαν. Ελπίζω και του χρόνου να ετοιμάσουμε κάτι εξίσου ωραίο.»

Το ξωτικό

(θεατρικός μονόλογος)

*Μια μαθήτρια
του Εσπερινού Γυμνασίου
τηλεφωνεί στη φίλη της.*

Άκου μωρή να δεις τί έγινε! Μας κάλεσε ο Διευθυντής και μας είπε πως στο Σχολείο μας θα έρθει ένα «ξωτικό»! Μπααα, τί ξωτικό καλέ; Θα δείτε, θα δείτε, μας είπε και μας συγκέντρωσε στο αμφιθέατρο. Πήγα που λες από περιέργεια, γιατί ήταν η τελευταία μέρα πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων, κι εγώ Μαρία μου ήθελα να την κάνω γλήγορα, ξέρεις, τελικά μου 'κατσε ο Μήτσος και με περίμενε στο «Πορτοκάλι», ε, να μη πάω; Μια χαρά παιδί είναι, εδώ που τα λέμε Μαρία μου είναι και πιο καλύτερος από τον Πάνο, καλέ τί να τον κάνω μια σπιθαμή τον Πάνο, για το μικρό μου αδερφάκι; Ναι μωρή θα σου πω! Λοιπόν, μας

μάζεψε στο αμφιθέατρο γιατί λέει θα ρχόταν ένα «ξωτικό». Πλάκα θα 'χει, είπα, και πήγαμε όλες. Ώσπου στη σκηνή, βγαίνει ένας κυριλέ, κουστούμια και τέτοια, κι άρχισε να λέει την ιστορία της ζωής του. Κι ήτανε μικρός, κι ήτανε με τον παππού του, κι ήτανε σ' ένα πύργο και του 'δωσε ο παππούς του τρία φράγκα... το τί γέλια κάναμε Μαρία μου, το τί γέλια! Και μετά αυτός άλλαξε ρούχα, όχι καλέ, δε γδύθηκε, να, τα 'βαλε κάπως αλλιώς, και μετά του 'δωσε ο παππούς του τα άλλα Χριστούγεννα, άλλα τρία χρυσά νομίσματα, τώρα φράγκα ήτανε, λίρες ήτανε, δεν κατάλαβα. Και τα λοιπά και τα λοιπά, αλλά αυτός που τα 'λεγε, δεν κατάλαβα τί στα κομμάτια ξωτικό ήτανε! Έτσι είναι τα ξωτικά; Έρχονται και λένε παραμύθια; Ήθελα ν' ανέβω στη σκηνή να τονε πιάσω για να δω κι όλο μου ρχόντουσαν γέλια! Το τί γέλια έκανα Μαρία μου, δε λέγεται! Γιατί μετά αυτό το ξωτικό,

λέει, μεγάλωσε, έβγαλε τα πανεπιστήμιά του, άντε να δούμε εμείς πότε θα βγάλουμε αυτή τη ριμάδα τη Δευτέρα, έχω βαρεθεί ν' ακούω τα ίδια και τα ίδια, αλλά πού θα πάει, δε θα με βαρεθούνε κι οι καθηγητές να με βλέπουνε για να με περάσουν; Α, ναι! Πάνω κάτω πάνω κάτω το ξωτικό, έλεγε που είχε πάει σ' ένα μαγαζί που τραγουδάει η Θώδη μωρή, ναι έτσι νομίζω είπε, για να παίξει κουμ-καν Χριστουγεννιάτικα. Είχε λεφτά ο μάγκας και δεν ήξερε τί να τα κάνει και πήγε να τα χάσει! Άκου Μαρία! Κι εμείς, πρήζονται τα πόδια μας να μοιράζουμε φυλλάδια για να πάρω μια μάσκαρα όταν θα 'χει εκπτώσεις... Τέλος πάντων, σου άρεσε το μπλουζάκι που φόραγα εχτές; Το μαύρο, με το λοξό τελείωμα; Καλά, τον τρέλανα τον Μήτσο! Ναι, ναι του άρεσε που είναι στενό, του άρεσε κι η δαντελίτσα, σαν εσώρουχο μου λέει είναι, πολύ ωραίο! Μπα ρε μούργο, που θα μου πεις ότι είναι και εσώρουχο! Άσχετε! Για αυτό σου λέω Μαρία μου, καλύτερα με τον Πάνο, το παιδί ξέρει κι εκτιμάει, δεν έχει μπόι αλλά έχει άποψη. Τέλος πάντων, τί σου 'λεγα; Τί; Όχι για το Μήτσο μωρή, πιο πριν! Α, ναι για κείνο το ξωτικό που πήγε να παίξει χαρτιά χρονιαρές μέρες! Και στο τέλος, όταν γύρισε σπίτι του, βρήκε ένα φάντασμα που τού 'πε, άκου τί του 'πε Μαρία, αυτό το θυμάμαι πολύ καλά : αληθινά γενναίος είναι αυτός που μπορεί και αντέχει τη φτώχεια του κι ότι τώρα τα Χριστούγεννα, να μαλακώσουμε τη καρδιά μας, γιατί πώς μπορεί να γεννηθεί ο Χριστός, λέει, σε σκληρές καρδιές; Α, μωρή, άμα έρθεις απ' το σπίτι μου, να σου χαρίσω τη μάσκαρα. Εσένα σου

πάει καλύτερα, εμένα μου σκοτεινιάζει τα μάτια, με κάνει άγρια! Έλα να σου τη χαρίσω! Τα λέμε, γειά!

Θεατρικό εργαστήρι.

Ξεκινήσαμε με πολύ κέφι κι όρεξη για παιχνίδι και δουλειά. Φτιάξαμε τη θεατρική μας ομάδα και διαλέξαμε το θεατρικό έργο: «Περλιμπλίν και Μπελίσα» του Φ.Γ. Λόρκα. Η ομάδα αποτελείται από έξι πρόσωπα και στην αρχή συγκεντρωνώταν για θεατρικές ασκήσεις, για ζέσταμα και «δέσιμο» μεταξύ τους.

Αντιμετωπίσαμε πάρα πολλά προβλήματα. Η ομάδα άλλαξε σύνθεση πολλές φορές, κι οι πρόβες πάλι απ' την αρχή. Ο χρόνος ελάχιστος για τα παιδιά, αφού το πρωί δουλεύουν, το βράδυ σχολείο... πώς να μάθουν τα λόγια... πού κουράγιο για πρόβες...πού χρόνος...

Παράλληλα, για τις ανάγκες του έργου, δουλεύαμε και μια άλλη ομάδα από τέσσερις μαθητές για χορωδία. Μάθανε να τραγουδάνε τέσσερα τραγούδια αλλά κυρίως να τα «παίζουν».

Ευχόμαστε οι δυο ομάδες να πετύχουν, για να χαρούν οι ίδιοι και οι συμμαθητές τους το αποτέλεσμα του κόπου τους!

Ζαχαρίας Φωτίου
Υπεύθυνος θεατρικής παιδείας

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΝΩΡΙΣΑ

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Πέραμα, μια μικρή παραλιακή περιοχή στο δυτικό άκρο του Πειραιά. Έχω πολλές αναμνήσεις από το παλιό Πέραμα, το οποίο σήμερα έχει αλλάξει αρκετά.

Λίγα είναι τα πράγματα που έμειναν ίδια.

Το παλιό Πέραμα- έτσι μου αρέσει να το λέω- ήταν για μένα ένα μικρό χωριό με τους ανθρώπους που ζούσαν σε μικρές καμαρούλες με αυλές γεμάτες από γλάστρες με λουλούδια.

Από το ένα άκρο ως το άλλο γνωριζόμασταν μεταξύ μας, γι' αυτό και το καλό νέο και το κακό μαθευόταν πολύ γρήγορα και όλοι έτρεχαν να βοηθήσουν με κάθε τρόπο.

Οι αλάνες στο Πέραμα ήταν αρκετές και πάντα γεμάτες με παιδιά να παίζουν, άλλα ποδόσφαιρο ή αμπάριζα και άλλα τα μήλα, κρυφτό, εφτάπετρα. Τα περισσότερα παιχνίδια απ' αυτά είναι άγνωστα στα σημερινά παιδιά μιας και το μόνο που αναγνωρίζουν για παιχνίδι είναι το κομπιούτερ.

Μόλις έμπαινε το καλοκαίρι, είχαμε τη θάλασσα: τρεις μήνες τη γευόμασταν αχόρταγα. Έμπαινε ο Οκτώβρης και μεις κάναμε ακόμα βουτιές για πορφύρια και αστερίες στη ΣΕΛ, στο σημείο που σήμερα βρίσκεται ο Αρμός Α.Ε.

Η χωράφα για τους περισσότερους ήταν άγνωστη μιας και η πρόσβαση γινόταν μετά από αρκετή ώρα πεζοπορίας. Σαν μικροί εξερευνητές σκαρφαλώναμε το βουνό για να βρούμε το δάσος με τα τρία γήπεδα.

Τηρούσαμε τα έθιμα και τις παραδόσεις. Μεγάλες φωτιές τ' Άη Γιαννιού, κλέψιμο των λουλουδιών την πρωτομαγιά, κάψιμο του Ιούδα τη Μ. Παρασκευή (αυτό κρατάει ακόμα): αυτή ήταν η ζωή των ανθρώπων που ζούσαν στο Πέραμα.

Και ερχόμαστε στο σήμερα, με τις πολλές αλλαγές προς το χειρότερο, πράγμα που διαπιστώνω με λύπη και πόνο μιας και κανείς δεν ενδιαφέρθηκε και δεν φρόντισε να κρατήσει την ιδιαιτερότητα της πόλης μας. Τώρα βλέπεις παντού στη θέση των μονοκατοικιών να φυτρώνουν εξαώροφα και οχταώροφα χτίρια σαν πάσαλοι. Τώρα δεν μπορείς να κολυμπήσεις γιατί δεν υπάρχει καν πρόσβαση στη θάλασσα (ο νόμος περί αιγιαλού!)

Το Ικόνιο βρίσκεται αποκομμένο από το υπόλοιπο Πέραμα αφού δεν υπάρχει πεζοδρόμιο να περπατήσεις. Σε κάποιο σημείο εξαφανίζεται εντελώς, γιατί το σταματούν οι τοίχοι της κάθε εταιρείας πετρελαιοειδών (έλεος! Εδώ το τείχος του

Βερολίνου έπεσε και ένωσε δυο κράτη!)

Τα παιδιά για να μπορούν να αθλούνται στα 5x5 στον Αρμό, πρέπει, μαζί με τους γονείς τους, να μετατραπούν σε Χάρι Πότερ, να πετάξουν δηλαδή για το γήπεδο. Ούτε να σκεφτείς να περάσεις το δρόμο. Ή πρέπει να περιμένεις 15-20 λεπτά αν σταθείς τυχερός και σταματήσει κάποιο αυτοκίνητο, ή αλλιώς αντί για ποδόσφαιρο μπορεί να βρεθείς να κάνεις διακοπές στο Σχιστό που έχει πολλά κυπαρίσσια. Βεβαίως, ούτε λόγος να γίνεται για την κατασκευή μιας γέφυρας.

Ο δρόμος μας, που έναν τον έχουμε και τον προσέχουμε μην τον χάσουμε προσφέροντάς του τα νιάτα των παιδιών μας για θυσία, έπρεπε να λέγεται λεωφόρος του Χάροντα και όχι λεωφόρος Ειρήνης. Αλλά και ο ατελείωτος δεύτερος δρόμος έχει καταστήσει γεφύρι της Άρτας- θεωρείται μεγάλη πολυτέλεια για τους Περαιματιώτες ο δεύτερος δρόμος.

Άλλο ένα σοβαρό πρόβλημα είναι η μετακίνηση των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες. Δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν πουθενά. Αισθάνονται άχρηστοι μιας και οι δρόμοι με τις ειδικές πλάκες (οι οποίες φτιάχτηκαν για τη δική τους εξυπηρέτηση) είναι μονίμως φραγμένοι με αυτοκίνητα και μηχανές. Έτσι αναγκάζονται να μένουν «φυλακισμένοι» στα σπίτια τους.

Άλλη πονεμένη ιστορία είναι το κολυμβητήριο, στα εγκαίνια του οποίου ήρθαν διάφοροι «επίσημοι», κουστουμαρισμένοι και γραβατωμένοι, να κόψουν την κορδέλα και να φωτογραφηθούν με τον κόσμο. Μετά από αυτό όμως, τίποτα.

Απραξία. Όλοι περιμένουμε τον καύσωνα, γιατί μόνο τότε θα είναι ζεστό το νερό στην πισίνα ώστε να μπορεί να λειτουργήσει. Θα τρίζουν τα κόκαλα του Κασιμάτη μιας και ήταν όνειρο ζωής γι αυτόν.

Δυστυχώς είναι πολλά τα προβλήματα που έχει ο τόπος που μένω και λυπάμαι πραγματικά γιατί όλοι εκείνοι που ανακατεύονται στα κοινά μένουν αδιάφοροι, εκμεταλλευόμενοι για προσωπικό τους όφελος τις θέσεις που κατέχουν.

Υπάρχουν όμως πολλοί άνθρωποι που αγαπούν το Πέραμα. Ελπίζω να δραστηριοποιηθούν, να πιέσουν προς όλους τους υπεύθυνους φορείς, ώστε να λυθούν τα προβλήματα και να μετατραπεί το Πέραμα που γνώρισα σε μια σύγχρονη, ανθρώπινη πόλη που αγαπά τους κατοίκους της και τους προσφέρει αυτό που τους αξίζει.

Ιωάννα Ράπα Α2

Η γέρικη ελιά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια όμορφη, πολύ μεγάλη και γέρικη ελιά. Είχε απλώσει χοντρά κλαδιά, ρίχνοντας τον ίσκιο της και την δροσιά της σαν ευλογία ένα γύρω.

Ένα ηλιόλουστο, ανοιξιιάτικο πρωινό ήρθαν τρία πουλάκια και κάθισαν στα κλαδιά της. Έρχονταν από πολύ μακριά και τα καημένα είχαν πολύ κουραστεί.

—Για πείτε μου πουλάκια, τους λέει η ελιά, απ' τα μακρινά μέρη που έρχεστε, τι είδατε;

—Α, λέει το πρώτο. Εγώ έρχομαι από την Αγγλία! Να, είναι μια χώρα όμορφη, αλλά πολύ αναστατωμένη! Τράπεζες κλείνουν, εταιρείες διώχνουν τους εργαζόμενους,

εργοστάσια πέφτουν έξω, οι άνθρωποι δυστυχάνε, σωστός χαλασμός!

—Αχ, πουλάκι μου! του λέει η ελιά. Θυμάμαι, στα πολύ πολύ παλιά χρόνια, όταν ακόμη ήμουν νεαρό κοριτσάκι, ο Θεός έκανε έναν χαλασμό. Έναν μεγάλο χαλασμό, που έβρεχε, έβρεχε... θα ήταν και σαράντα μέρες... Όλος ο κόσμος βούλιαξε στο νερό. Όμως ο χαλασμός κάποτε σταμάτησε, απλώθηκε ένα ουράνιο τόξο κι ο ήλιος χαμογέλασε πάλι. Ύστερα ένα περιστεράκι κατάλευκο ήρθε και έκοψε ένα κλωνάκι μου, το πιο τρυφερό, και με το ράμφος του το πήγε στον Νώε. Και τότε έγινε ειρήνη και τότε ξανάρχισε ο κόσμος καινούριος απ' την αρχή.

—Εγώ, λέει το δεύτερο λίγο φοβισμένα, έρχομαι ελίτσα μου από το Λίβανο. Ζεστή χώρα, αλλά δυσκολευόμουν να βρω νεράκι να ξεδιψάσω. Την άφησα για να 'ρθω εδώ, περνώντας μια πολύ μεγάλη θάλασσα, άγρια και φουρτουνιασμένη. Όλο το χειμώνα που ταξίδευα, είδα πολλά πλοία να χάνονται στα βάθη της. Είδα ναύτες να παλεύουν με τα κύματα και πειρατές με όπλα να σκορπάνε θάνατο σε παλώρια βαπόρια, σωστός χαλασμός!

—Αχ, πουλάκι μου, του λέει η ελιά. Θυμάμαι στα πολύ πολύ παλιά χρόνια, οι άνθρωποι μιας πολιτείας μαζεύτηκαν ν' ακούσουν τι θα τους πουν οι Θεοί. Κι ο πρώτος, ο Ποσειδώνας τούς είπε: «Να, εγώ θα σας κάνω δυνατούς στην θάλασσα! Θα σας μάθω να ταξιδεύετε μακριά με πλοία σε άλλες πολιτείες, αλλά αν δεν μ' ακούτε και με αγριεύετε, τότε θα χτυπώ μια με την τρίαινά μου, θα τρικυμίζω τη θάλασσα και θα σας πνίγω!» κι αυτοί φοβήθηκαν. Κι η άλλη, η Αθηνά τους είπε: «Εγώ θα σας χαρίσω ένα δεντράκι που τα φυλλαράκια του δεν είναι πράσινα σαν τ' άλλα δέντρα παρά μόνο ασημιά. Θα σας δωρίζει πολλούς μικρούτσικους καρπούς, μα που απ' αυτούς θα βγάζετε λαδάκι να τρώτε και κανείς πια δεν θα 'ναι πεινασμένος.» Κι αυτοί δεχτήκανε το δώρο της Αθηνάς και ζούσαν καλά και χορτασμένοι, ειρηνικά σε μια καινούρια πόλη την Αθήνα, σ' έναν καινούριο, όμορφο κόσμο. Έλα πουλάκι μου, φωνάζει η ελιά το τρίτο. Πες μας κι εσύ την ιστορία σου! Πούθε μας έρχεσαι;

—Να, λέει πολύ τρομαγμένο το τρίτο πουλάκι. Εγώ έρχομαι από μια περιοχή που την λένε Γάζα. Έφυγα άρον-άρον γιατί σ' εκείνα τα μέρη κάνουν πόλεμο, δεν κατάλαβα γιατί, όμως αυτός είναι πραγματικός χαλασμός!

—Αχού, του λέει η ελιά. Πολύ με πικραίνει η ιστορία σου πουλάκι μου, γιατί, να, σ' εκείνα τα μέρη στα πολύ πολύ παλιά χρόνια θυμάμαι ένας άλλος Θεός, τον έλεγαν Ιησού, εκείνο το βράδυ ήρθε και προσευχήθηκε στη ρίζα μου. Υπόφερνε, ιδρωκοπούσε, η φωνή του ήταν κραυγή, το μέτωπό του έσταζε αίμα και ιδρώτα, αγωνιούσε και φώναζε συνεχώς

τον πατέρα του. Σε λίγο ήρθε στρατός, τον συνέλαβαν, τον έδεσαν και σε μια-δυο μέρες τον σταύρωσαν και τον θανάτωσαν. Ύστερα από πολλά πολλά χρόνια που οι άνθρωποι έμαθαν πως αυτός ήταν αληθινός Θεός, του 'φτιαχναν εικόνες με το πρόσωπό του κι άναβαν καντηλάκι μπροστά του με το λαδάκι μου. Κι έτσι οι άνθρωποι έμαθαν να προσεύχονται, να του ζητούν ειρήνη κι αυτός, που πάντα τους ακούει, τους την χαρίζει. Κι έτσι ο κόσμος γίνεται καινούριος, και πάλι καινούριος.

Ένα μικρό παιδάκι που έκανε όλη αυτήν την ώρα κούνια σ' ένα χοντρό κλαδί της ελιάς, άκουσε τα πουλάκια, άκουσε και την ελιά κι αφού τα μικρά παιδιά καταλαβαίνουν τη γλώσσα των πουλιών και των δέντρων, ρώτησε την ελιά:

—Καλή και σοφή μου ελιά, πες μου, γιατί ακούω και μαθαίνω πως συνεχώς ο κόσμος βασανίζεται και δυστυχάει;

—Μικρούλι μου, του είπε η ελιά, εσείς οι άνθρωποι, όταν είστε ακόμη παιδιά, βλέπετε τον κόσμο γαλάζιο, φωτεινό, να χαμογελά και να υπόσχεται χαρά στη ζωή σας, ειρήνη... Θυμάμαι στα πολύ πολύ παλιά χρόνια, σε μια πολιτεία, έτσι, στα καλά του καθουμένου, σκότωσαν στο δρόμο έναν μαθητή δεκαπέντε χρονών παληκαράκι. Ύστερα από μια-δυο μέρες μερικοί μαθητές σ' έναν άλλο τόπο φύτεψαν εμένα στην αυλή του σχολείου τους, για να θυμούνται τον αδικοσκοτωμένο συμμαθητή τους. Να, ένας απ' αυτούς τους μαθητές ήταν κι ο παππούς σου. Όμως σα μεγαλώσετε, ξεχνάτε. Ξεχνάτε το περιστέρι του Νώε, ξεχνάτε την Αθηνά που με χάρισε σε σας για να χορταίνετε, ξεχνάτε τον αληθινό Θεό που χαρίζει την ειρήνη στις ψυχές σας κι αγριεύετε, σκοτώνετε ο ένας τον άλλον, θυμώνετε ο ένας με τον άλλον. Αχ μικρούλι μου, ξεχνάτε σα μεγαλώσετε να προσεύχεστε για να κρατήσετε την ειρήνη και την αθωότητά σας στην παιδική ψυχή σας για πάντα, ξεχνάτε...

Ζαχαρίας Φωτίου
θεολόγος

Μια ελιά για τον συμμαθητή μας **ΑΛΕΞΗ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟ**

Στις 29 Ιανουαρίου 2009 στην αυλή του σχολείου μας φυτέψαμε μια ελιά στη μνήμη του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου γιατί πιστεύουμε ότι αυτό που είναι απαραίτητο να κρατήσουμε μέσα μας από τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008 δεν είναι η καταστροφή αλλά η μνήμη της άδικης απώλειας μιας παιδικής ζωής.

Ο χρόνος θα κυλάει παρασέρνοντας τη στάχτη στους δρόμους της Αθήνας, εμείς όμως θα βλέπουμε αυτό το δέντρο να μεγαλώνει, να ενηλικιώνεται, να χαίρεται τον ήλιο, τον άνεμο και τη βροχή, φέρνοντας μας στη μνήμη ένα παιδικό χαμόγελο που χάθηκε, θα είναι ο δικός μας ...Αλέξης!

Και ήταν μόλις δεκαπέντε ετών

Ήταν όπως όλες τις άλλες ημέρες κι αυτή η μέρα που ο Αλέξης Γρηγορόπουλος μαζί με την παρέα του βγήκε την καθιερωμένη βόλτα. Εκεί, στα Εξάρχεια, εκεί που η νεολαία εκφράζει αυτό που σκέφτεται και ας ενοχλεί τους μεγαλύτερους. Στην Ελλάδα του 2008 όπου όλα έχουν γίνει αμφίβολα και ο προβληματισμός για το μέλλον των νέων όλο και φουντώνει, όλο και «εκδηλώνεται».

Τι τα θες όμως όλα αυτά, όταν μέσα στην γεμάτη αγωνίες διάθεση των νέων υπάρχει κι αυτό που σήμερα το λέμε «πλάκα», «χαβαλέ». Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησαν όλα. Από χαβαλέ, από πλάκα και, επειδή ως γνωστόν ό,τι αρχίζει ωραίο τελειώνει με πόνο, με πόνο τέλειωσε κι αυτός ο χαβαλές, αυτή η όμορφη βραδιά του Αλέξη και της παρέας του.

Νεκρός ο μικρός Αλέξης εξαιτίας ενός υπαρκτού ή ανύπαρκτου επεισοδίου ανάμεσα στην παρέα και έναν ειδικό φρουρό που βγήκε για περιπολία με τον συνάδελφο του για να κυνηγήσει, να συλλάβει, να φοβερήσει. Έλλειψη επαγγελματισμού, αλαζονεία λόγω εξουσίας, νταηλικί και το όπλο στο χέρι στραμμένο προς την παρέα του Αλέξη εκπιρσοκρότησε τρεις φορές. Η πρώτη... η δεύτερη... η τρίτη—ποιος ξέρει—βρήκε στην καρδιά τον μικρό «επαναστάτη», αυτόν που πριν από λίγο γελοούσε με τις πλάκες των άλλων περιδιαβαίνοντας την «ευαίσθητη» περιοχή

των Εξαρχείων.

Κι όλα τέλειωσαν με ένα μπαμ.

Και μετά, τις επόμενες ώρες, ημέρες η εξέγερση των νέων σε διάφορα σημεία της χώρας μας. Η εν ψυχρώ εκτέλεση του δεκαπεντάχρονου μαθητή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Ήταν η αφορμή να ξεσπάσει η συσσωρευμένη από χρόνια πίεση των νέων ανθρώπων που δεν έχουν πια σε τι να ελπίσουν, σε τι να πιστέψουν.

«Αν είχαν πει τα ΜΜΕ την αλήθεια από την αρχή και κάποιοι άνθρωποι που εκπροσωπούν θεσμούς είχαν ενημερώσει τον κόσμο ότι δεν υπήρχε ψυχρή δολοφονία, αλλά μια τραγική ατυχία, είμαι βέβαιος ότι τίποτα δε θα συνέβαινε» είπε ο Επαμεινώνδας Κορκονέας μετά την προφυλάκισή του στις φυλακές Κορυδαλλού. Το θέμα είναι ότι δεν τον πίστεψε κανείς... «Η δολοφονία του μαθητή στα Εξάρχεια καταδεικνύει με τον πλέον ακραίο τρόπο το αυταρχικό έως και εγκληματικό πρόσωπο της Ελληνικής Αστυνομίας», υποστηρίζει η κοινή γνώμη στη μεγαλύτερη πλειοψηφία της. «Μακάρι ο Αλέξης να είναι το τελευταίο θύμα. Διότι, σε τελική ανάλυση, αν κάποιοι νομίζουν ότι θα φοβόμαστε να περπατήσουμε στο δρόμο, μήπως φάμε καμιά αδέσποτη σφαίρα, είναι γελασμένοι.»

Πολλά Γυμνάσια και Λύκεια, ακόμα και Δημοτικά,

δημοσίευσαν ψηφίσματα που έλεγαν: Απαιτούμε τη μετατροπή της ΕΛ.ΑΣ σε σώμα προάσπισης της ασφάλειας των πολιτών και όχι σε εκτροφέο

«ράμπο» για τον εκφοβισμό τους σε άντρο αυθαιρεσίας και τραμπουκισμού.

Η ευθεία βολή του ειδικού φρουρού προς την παρέα του άτυχου Αλέξανδρου από απόσταση λίγων μέτρων , όπως κατέθεσαν πολλοί αυτόπτες μάρτυρες, δε θα ξεχαστεί εύκολα . Η αυλαία του δράματος μπορεί να έπεσε, οι θεατές μπορεί να επέστρεψαν στην καθημερινότητα τους, έμειναν όμως στο βάθος της σκηνής, μέσα στο σκοτάδι, τρεις κηλίδες αίματος ως ανάμνηση ενός μοιραίου γεγονότος που άφησε άφωνη όλη την κοινωνία.

Και ήταν μόλις δεκαπέντε ετών.

Παναγιώτης Βέρος Γ2

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Εφέτος άχρια μ' έδειρεν η βαρυχειμωνιά
που μ' έπιασε χωρίς φωτιά και μ' ηύρε χωρίς νιάτα,
κι ώρα την ώρα πρόβμενα να ωριαστώ βαριά
στη χιονισμένη στράτα.

Μα χτες καθώς με θάρρεψε το χέλιο του Μαρτιού
και τράβηξα να ξαναβρώ τ' αρχαία τα μονοπάτια,
στο πρώτο μοσκοβόλλημα ενός ρόδου μακρινού
μου δάκριαν τα μάτια.

Κωστής Παλαμιάς 1905

ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ

ΖΩΗΣ

Αν αποφάσιζα να γράψω την ημέρα που έγινε η επίσκεψη το πιθανότερο και αναπόφευκτο να ήμουν υπερβολικά μελό. Σήμερα, ένα μήνα αργότερα, έχει μείνει μια έντονη γλυκόπιερη γεύση από μια πρωτόγνωρη και συγκλονιστική εμπειρία. Αλλά ας τα πάρουμε από την αρχή.

Μια παρέα 6 καθηγητών, αποβιβαστήκαμε στο λιμάνι της Σαλαμίνας τυλιγμένοι στα παλτό μας -καθότι μπάζει από παντού -κρατώντας στα χέρια μας τσάντες με δωράκια. Μετά από μικρή αναμονή και σε ένα κλίμα αμηχανίας (Πού πάμε; Τι θα συναντήσουμε; Πώς να φερθούμε; Μήπως πούμε κάτι που δεν πρέπει; -ανησυχίες που υπήρχαν στο βλέμμα αλλά δεν ειπώθηκαν) τα παιδιά επιτέλους ήρθαν με ένα μικρό βαν να μας πάρουν. Ήταν τα μέλη της θεραπευτικής κοινότητας Νόστος που μας κάλεσαν να γνωρίσουμε το σπίτι τους. Στη διαδρομή, ανάμεσα σε αμήχανες σιωπές και γενικές εγκυκλοπαιδικές ερωτήσεις - τύπου πόσο είστε σύνολο και πόσο διαρκεί το πρόγραμμα, εμένα με λένε Νίκο, τι ωραίο νησί η Σαλαμίνα δεν το είχα προσέξει- χρησιμοποιήθηκε η λέξη σπίτι τόσες φορές όσες χρειάστηκε για να δηλωθεί ο χώρος που

τους φιλοξενούσε. Προσωπικά θεωρούσα ότι κάποιου είδους ευφημισμός κρυβόταν πίσω της. Μάλλον θα το λένε έτσι, για να θυμάται ο καθένας το δικό του σπίτι και να νιώθει καλύτερα. Περισσότερο με κτίριο νοσοκομειακού τύπου θα μοιάζει, σκεφτόμουν, και ένας λευκός τοίχος απλωνόταν στα μάτια μου. Και να η πρώτη έκπληξη. Με το που φτάσαμε ένα παλιό αρχοντικό παρουσιάστηκε μπροστά μας με έναν τεράστιο κήπο γεμάτο φωτάκια και χριστουγεννιάτικα στολίδια. Μια πόρτα ανοιχτή και ένα τεράστιο σαλόνι με το αναμμένο τζάκι δέσποζε στη μέση του. Ένα αληθινό σπίτι!

Παιδιά όλων των ηλικιών μας υποδέχτηκαν και κάθισαν μαζί μας. Η αμηχανία συνεχίστηκε για λίγο, οι ερωτήσεις μας άρχισαν να τους βομβαρδίζουν. Σε μια στιγμή φοβήθηκα ότι θα μετατραπεί η συζήτηση σε ανάκριση. Ένα σωρό πώς και γιατί ανέβαιναν στα χείλη αλλά πνίγονταν από διακριτικότητα και συστολή. Μέχρι που όλοι εμείς οι ξένοι καταλάβαμε ότι αυτά τα παιδιά δε θέλουν μισόλογα και υποκριτικές τυπικότητες. Δεν έχουν πρόβλημα να μιλάνε για τον εαυτό τους και την κατάσταση που αντιμετώπισαν και αντιμετωπίζουν. Δεν ντρέπονται γι' αυτό που

ήταν. Το μόνο που θέλουν είναι να αρχίσουν να ζουν. Κοιτώντας μας στα μάτια μάς έδιναν το έναυσμα να μπορούμε πραγματικά στο σπίτι τους και στην καρδιά τους.

Καθώς γινόμαστε για λίγο μέλη της ομάδας τους και συστηνόμαστε καθισμένοι σε κύκλο σκέφτομαι τι μπορώ να πω εγώ για τον εαυτό μου. Στη διαδικασία νιώθω ξαφνικά μικρή, ελάχιστη απέναντι σε αυτά τα άτομα που δίνουν αγώνα ζωής. «Θέλω να γίνω ο εαυτός μου, θέλω να νιώθω τα συναισθήματα μου, να μην ντρέπομαι να τα εκφράζω» λέει ο Χ. Κι εγώ αυτά θέλω κι ας είμαι απέξω, ας μην έχω σχέση με τον κόσμο σας, σκέφτομαι. Θέλω να είμαι αληθινή, αλλά πολλές φορές πιάνω τον εαυτό μου να υποκρίνεται. «Εδώ την οποιαδήποτε αναπηρία δεν την κοροϊδεύουμε, αποδεχόμαστε τον άλλον όπως είναι», λέει ο Ψ. Κι εγώ αυτό θέλω να μάθω στους μαθητές μου, να σέβονται το διαφορετικό, αλλά μερικές φορές θυμώνω μαζί τους όταν δεν είναι όπως θα ήθελα. «Δεν επιτρέπεται», λέει ο Ω. «να βρίσουμε ή να χτυπήσουμε κάποιον όσο θυμωμένοι κι αν είμαστε». Κι εγώ αυτό ακριβώς το μήνυμα προσπαθώ να περάσω στα δικά μου παιδιά, ότι η βία δεν δίνει λύσεις, αλλά καμιά φορά το σηκώνω το χέρι μου. Τελικά βρήκα τι θα πω: ότι σήμερα πήρα ένα γερό μάθημα εδώ που ήρθα. Θυμήθηκα αξίες και στάσεις ζωής που μες στις έγνοιες της καθημερινότητας είχαν μισοξεθωριάσει. Ελπίζω να τις θυμάμαι και μετά, όταν θα έχω φύγει από εδώ.

Μετά τη σύντομη γνωριμία μας ακολούθησε

ξενάγηση στο χώρο τους όπου όλα σε εξέπλητταν με την τέλεια οργάνωση τους δίνοντάς σου να καταλάβεις ότι πίσω από την κάθε δραστηριότητα και συμπεριφορά κρύβεται το μάτι ενός ειδικού (ψυχολόγου ή κοινωνικού λειτουργού).

Η ώρα της αναχώρησης έφτασε. Η συναισθηματική φόρτιση στο κατακόρυφο αλλά το γεια του αποχαιρετισμού λιγότερο αμήχανο από το γεια της πρώτης επαφής, πιο ζεστό και με τη σιγουριά της επανασυνάντησης. Ξανά στο βαν για το λιμάνι, κάπως διαφορετικοί από την πρώτη φορά. Λίγες στιγμές συνομιλίας ικανές όμως να σε επηρεάσουν βαθιά. Ό,τι προλάβαμε το είπαμε με λόγια, βλέμματα, χειραφτίες. Τα άλλα τα κρατήσαμε μέσα μας και μας τσιγκλάνε.

Στο караβάκι της επιστροφής άλλοι μιλάνε, άλλοι έχουν βουτηχτεί στη σιωπή. Η προσπάθεια να βγουν συμπεράσματα για την αποτελεσματικότητα του προγράμματος, ήταν μάλλον ανεπιτυχής. Τα συναισθήματα ανάμεικτα, από τη θλίψη για όλα αυτά τα χρόνια τους που χάθηκαν στο δρόμο ως τον θαυμασμό για τη θέλησή τους να ξανακερδίσουν τη ζωή. Στα πρόσωπά τους, τα παιδιά μας. Και στον εαυτό μας μια υπόσχεση: ότι από αύριο θα είμαστε καλύτεροι μεγάλοι, καλύτεροι γονείς, καλύτεροι δάσκαλοι, καλύτεροι συνάνθρωποι. Δε μπορεί, αυτή η εμπειρία οφείλει να μας αλλάξει, να μας κάνει πιο ανθρώπινους, λέμε στους εαυτούς μας, μήπως και το πιστέψουμε.

Παρασκευοπούλου Παναγιώτα

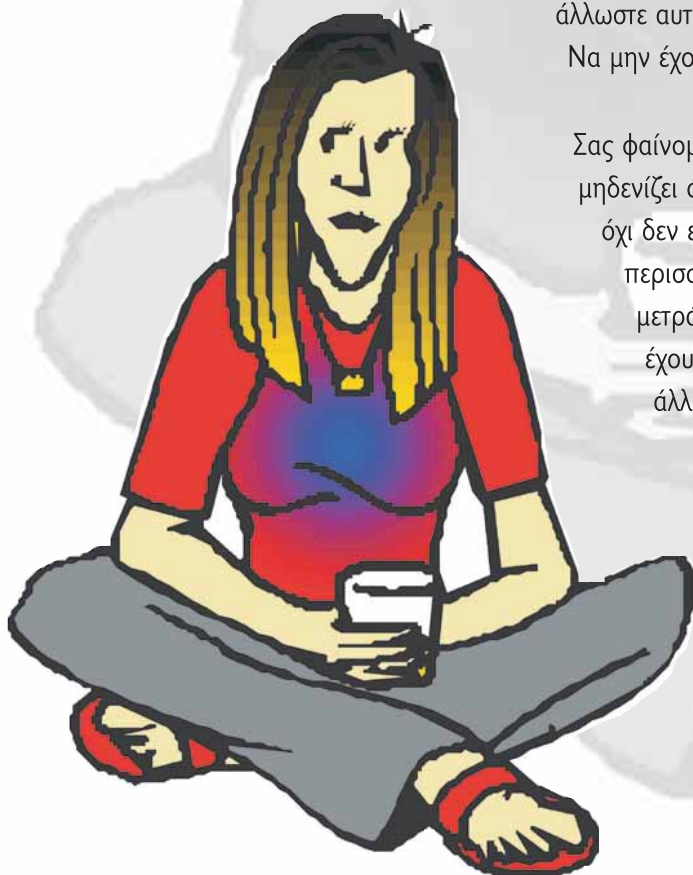
Φιλόλογος

Λίγες σκέψεις μιας έφηβης

Γεννιόμαστε μόνοι και πεθαίνουμε μόνοι. Δεν ακούγεται πολύ αισιόδοξο, το ξέρω. Ποιος σας είπε όμως πως οι αλήθειες είναι πάντα αισιόδοξες; Το όλο θέμα με αυτή την τόσο μικρή, αλλά τόσο μεγάλης σημασίας φράση, είναι πως μπορεί να γεννιόμαστε και να πεθαίνουμε μόνοι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι μπορούμε και να ζήσουμε μόνοι. Έτσι όμως όπως έχει γίνει ο κόσμος... έχεις και άλλες επιλογές;

Κάθε φορά που γνωρίζουμε κάποιον θεωρούμε πως θα είναι διαφορετικός, αλλά στο τέλος, μόλις πάρει αυτό που θέλει από μας, γίνεται όπως όλοι οι άλλοι. Άτομα που κοιτάνε τον εαυτό τους με πλήρη αδιαφορία προς το συνάνθρωπό τους. Άνθρωποι που δεν μπορείς να πιστέψεις πως θα σου έκαναν κακό, σου κάνουν το μεγαλύτερο. «Τι να κάνω κι εγώ; Πρέπει να πετύχω στη ζωή μου.» Αυτή είναι η αστεία δικαιολογία που χρησιμοποιούν. Να πετύχεις ε; Στη ζωή υπάρχουν δύο τρόποι για να πετύχεις. Ο ένας είναι να τρέχεις γρήγορα με όσες δυνάμεις έχεις εσύ ο ίδιος και ο άλλος είναι να βάζεις τρικλοποδιά στους υπόλοιπους. Εγώ λοιπόν προτιμώ τον πρώτο. Έχω τη συνειδησή μου καθαρή ώστε να κοιμάμαι τα βράδια.

Για ποια αγάπη μου μιλάτε εσείς οι μεγαλύτεροι; Για ποια φίλια; Για ποιο σεβασμό; Και φυσικά δεν πιστεύω εύκολα σε αυτά και, όποιος δε συμφωνεί, ας έρθει να μου αποδείξει το αντίθετο. Ποιος θα ενδιαφερθεί για σένα αν δεν ενδιαφερθείς εσύ για τον εαυτό σου; Μόνο εσύ είσαι σε θέση να κάνεις κάτι γι αυτόν, γιατί μόνο εσύ τον γνωρίζεις καλά. Αρκεί να έχεις ψάξει μέσα σου για να τον βρεις. Οι γονείς μας άλλωστε αυτό δε μας λένε συνέχεια από τότε που γεννιόμαστε ;
Να μην έχουμε εμπιστοσύνη σε κανέναν!

Σας φαίνομαι υπερβολική; Κι όμως δεν είμαι άνθρωπος που τα μηδενίζει όλα. Ακόμα κι αν σας έχω δώσει αυτή την εντύπωση, όχι δεν είμαι. Αυτό που συμβαίνει τόσο σε μένα όσο και στους περισσότερους νέους της εποχής μας είναι πως, αν και μετράμε λίγα χρόνια πάνω σε αυτή τη γη, έχουμε δει, έχουμε ακούσει και έχουμε ζήσει πολλά. Θέλω όσο τίποτε άλλο, όπως κι εσείς άλλωστε, να βρω ανθρώπους που να μπορούν να προσφέρουν αλλά και να δεχτούν συναισθήματα. Δεν αναφέρομαι μόνο σε ερωτικές σχέσεις. Αναφέρομαι σε κάθε ανθρώπινη σχέση που μπορεί να δημιουργηθεί. Αν όλοι μας δεν μπορέσουμε να αντιληφθούμε πόσο σημαντικός είναι ο άλλος για μας και πως χωρίς αυτόν η ζωή μας δεν έχει νόημα, τότε θα καταλήξουμε όπως ακριβώς τα ζώα: Θα τρώμε ο ένας τον άλλον για να επιβιώσουμε.

Ελένη Ραφτοπούλου Γ2

ΝΟΣΤΟΣ

Μέλη της θεραπευτικής κοινότητας «νόστος» που δεν έχουν απολυτήριο γυμνασίου μπορούν αν το επιθυμούν να ενταχθούν στους «κατ'ιδίαν διδασκόμενοι» και να προσέλθουν στις απολυτήριες εξετάσεις Ιουνίου που διενεργούνται στο Εσπερινό Γυμνάσιο Περάματος.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

Ήταν ένα μικρό παιδί που το έλεγαν Μενέξενο. Όταν έγινε έξι χρονών, μια όμορφη ημέρα του Σεπτεμβρη που ο έλαμπε, η μαμά του του ανακοίνωσε πως έπρεπε να πάει στο σχολείο. Ο Μενέξενος ενθουσιάστηκε. πήρε το δρόμο για το σχολείο. Ήταν κάτι καινούριο γι' αυτόν. Έβλεπε τόσο καιρό τα μεγαλύτερα παιδιά με τις και τα τους και ήθελε και εκείνος να έχει τα ίδια. Όταν άρχισαν τα μαθήματα και ο Μενέξενος κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να παίζει συνέχεια , να κάνει , να ασχολείται με το του αλλά ότι πρέπει να κάθεται σε ένα και να διαβάζει. Αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Ήταν πολύ δυστυχισμένος. Σταμάτησε να διαβάζει. Δεν τον ενδιέφερε πια το σχολείο. Δεν ήθελε να πηγαίνει. Τι κι αν η μητέρα του έλεγε: «άνθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο». Εκείνος δεν καταλάβαινε γιατί η μητέρα του επέμενε τόσο. Τελικά σταμάτησε το σχολείο. Κάποτε μεγάλωσε. Έπρεπε μόνος πια να κερδίζει τα του. Άρχισε να ψάχνει για εργασία. Όποια κι αν χτυπούσε, του έλεγαν ότι δεν μπορεί να εργαστεί αφού δεν είχε ολοκληρώσει το σχολείο. Αλλά και όλοι οι φίλοι που είχε όταν ήταν μικρός, τώρα είχαν τη δική τους ζωή, τη δουλειά τους. Ο Μενέξενος δεν μπορούσε να συντηρήσει ούτε τον ίδιο του τον εαυτό. Τότε κατάλαβε το λάθος του. Πόσο δίκιο είχε η μητέρα του. Νόμιζε ότι ήταν αργά να διορθώσει το λάθος του αλλά γρήγορα έμαθε πως μπορούσε να συνεχίσει το σχολείο. Δεν είχε σημασία η ηλικία του. Αμέσως γράφτηκε στο σχολείο. Παρακολουθούσε καθημερινά τα μαθήματα. Γέμιζε με γνώση. Ήταν τόσο χαρούμενος. Μπορούσε πια να συζητά για πολλά θέματα. Κάποια μέρα έφτασαν οι εξετάσεις. Ο Μενέξενος πήρε το απολυτήριο και οι βαθμοί του ήταν τόσο καλοί που πέρασε στο Πανεπιστήμιο. Ένιωθε σα να του είχαν χαρίσει όλη τη . Ήξερε πια καλά πως με τις γνώσεις του θα βελτιώνει τη ζωή του. Όταν τελείωσε τις σπουδές του βρήκε αμέσως δουλειά. Ξανασυνάντησε του παλιούς του φίλους και εκείνοι

εντυπωσιάστηκαν με την αλλαγή του. Η ζωή του Μενέξενου είχε γίνει όμορφη. Ένωθε άνθρωπος με περιεχόμενο. Δε ντρεπόταν πια για τον εαυτό του. Λίγο αργότερα γνώρισε μια εξαιρετική . Αγαπήθηκαν, παντρεύτηκαν και σύντομα απέκτησαν ένα . Ένα βράδυ, ο Μενέξενος, περπατούσε κρατώντας το του. Σκεφτόταν τη ζωή του. Ποσό κοντά έφτασε να τη χαραμίσει! Ήξερε τα λάθη του. Αγωνιούσε μήπως τα επαναλάβει και το παιδί του. Έτσι αποφάσισε πως δεν θα σταματούσε ποτέ να του μιλά για την αξία του σχολείου και την αναγκαιότητα που αυτό αποτελεί στις μέρες μας...

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Το Θεραπευτικό Πρόγραμμα ΚΕ.Θ.Ε.Α. ΝΟΣΤΟΣ έχει κατανοήσει την αναγκαιότητα που η εκπαίδευση αποτελεί στη σύγχρονη εποχή. Σε συνεργασία με το Εσπερινό Γυμνάσιο και Λύκειο Περάματος, δίνεται η δυνατότητα στα μέλη του να συνεχίσουν το σχολείο.

Η προσπάθεια, σε καμία περίπτωση, δεν είναι κάτι εύκολο. Η χρόνια αποχή από τη μάθηση, δημιουργεί ιδιαίτερες δυσκολίες. Πολλά παιδιά έχουν σταματήσει το σχολείο αρκετές δεκαετίες πριν. Οι λόγοι ποικίλουν: «Σταμάτησα το σχολείο στα δέκα εφτά μου, γιατί τότε το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να δουλέψω, για να έχω τα δικά μου χρήματα», «Το σχολείο το παράτησα, γιατί άφηνα τον εαυτό μου να κάνει ό,τι ήθελε και έπαιρνα παραδείγματα από άλλα παιδιά της ηλικίας μου που έκαναν τα ίδια», λένε κάποια από τα μέλη.

Αυτό, όμως, που έχει σημασία είναι πως απόψεις όπως οι παραπάνω με την πάροδο του χρόνου αναθεωρούνται και ευτυχώς, ποτέ

δεν είναι αργά να διορθωθεί ένα λάθος. «Σήμερα έχω ξεκινήσει να πηγαίνω σχολείο και θέλω να πάρω το απολυτήριο. Να μάθω κάποια πράγματα, κυρίως για την ιστορία μας αλλά και γενικά να πάρω γνώσεις που ξέρω ότι θα μου χρησιμεύσουν στη ζωή», «Μέσα από το σχολείο, σήμερα, έμαθα να συνεργάζομαι με ανθρώπους, να ζητώ βοήθεια όταν δυσκολεύομαι, να ρωτάω τις απορίες μου», «Η εκπαίδευση είναι πολύ σημαντική. Μικρός δεν το καταλάβαινα. Μου το έλεγαν και δεν το καταλάβαινα. Δεν το άκουγα. Τώρα στο σχολείο καταλαβαίνω ότι η μόρφωση είναι κάτι που σε βοηθάει στην καθημερινότητα, στις αποφάσεις της ζωής σου, στα προβλήματα της ζωής σου».

Η ουσία είναι πως η ολοκλήρωση του σχολείου αποτελεί ένα στόχο που τελικά για τους περισσότερους θα λειτουργήσει και ως βατήρας για κάτι καινούριο: «Θέλω να πάρω το απολυτήριο, για να κάνω ένα άλλο επάγγελμα, διαφορετικό από αυτό που έκανα», «Θέλω να τελειώσω το σχολείο και να πάω σε μια σχολή να μάθω...»

1. - - - - - Ν - - -
2. - - - - - Ο -
3. - - Σ - - - - -
4. - - - - - Τ - - - - -
5. - - - - - Ο - - - - -
6. - - - - Σ

1. Δεν την έχει ο ψεύτης.
2. Οφείλουν να δείχνουν τα παιδιά στους γονείς τους (ονομαστική).
3. Πρέπει κανείς να βλέπει το μέλλον με ...
4. Απαραίτητο συστατικό σε μια σχέση.
5. Βοήθεια προς αλλήλους.
6. και ιδανικά χρειάζονται στη ζωή μας!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Όταν είμαστε παιδιά, συνήθως δεν ακούμε αυτά που μας λένε οι μεγαλύτεροι είτε είναι οι γονείς μας είτε άλλα μέλη της οικογένειάς μας, ακόμα και φίλοι ή απλοί γνωστοί μας. Ένα από αυτά τα θέματα στα οποία καμιά φορά δεν τους ακούμε είναι το θέμα του σχολείου. Όλοι προσπαθούν να μας εξηγήσουν το πόσο μας χρησιμεύει στη ζωή μας, αλλά εμείς δεν είμαστε σε θέση να τους ακούσουμε, γιατί το μόνο που μας σκεφτόμαστε την περίοδο της εφηβείας είναι οι βόλτες και οι παρέες. Στο μυαλό μας δημιουργείται η ψευδαίσθηση πως εμείς θα τα καταφέρουμε σε όλα, ακόμα και χωρίς τα εφόδια που μας προσφέρει το σχολείο. Φυσικά δεν παραγνωρίζω το γεγονός ότι υπάρχουν παιδιά που ,αν και το θέλουν, δεν συνεχίζουν τις σπουδές τους στην Δευτεροβάθμια εκπαίδευση γιατί οι συνθήκες της ζωής τους δεν τους το επιτρέπουν.

Τα χρόνια περνούν, οι καταστάσεις αλλάζουν και το μυαλό σιγά-σιγά ωριμάζει. Στη διάρκεια της ζωής σου συνειδητοποιείς πως αυτά που χρειαζόταν να κάνεις δυστυχώς ...δεν τα έκανες. Ευτυχώς όμως που στη ζωή μας πολλές φορές μας δίνεται η δυνατότητα να επανορθώσουμε, μας δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία. Αναφέρομαι στα εσπερινά σχολεία που σου επιτρέπουν το βράδυ να είσαι μαθητής και το πρωί να εργάζεσαι. Πολλοί λοιπόν είναι οι άνθρωποι που επιλέγουν το εσπερινό σχολείο είτε για το λόγο που προανέφερα, για να αντεπεξεχρονται δηλαδή στις εργασιακές τους υπο-

χρεώσεις, είτε γιατί λόγω ηλικίας δε γίνονται πια δεκτοί στα πρωινά σχολεία.

Η ψυχολογία που έχεις όταν ξεκινάς κάτι καινούριο παίζει σημαντικό ρόλο. Όταν αποφασίζεις να συνεχίσεις το σχολείο σε μεγάλη ηλικία, δεν είσαι σίγουρος για το τι μπορεί να συναντήσεις. Όλοι οι φόβοι σου όμως, ίσως και από την πρώτη κιόλας μέρα, εξαφανίζονται. Δεν υπάρχει κανείς που να σε κρίνει και να σε κατακρίνει για την επιλογή που έκανες στο παρελθόν να διακόψεις τις σπουδές σου. Όλοι, καθηγητές και μαθητές, είναι πρόθυμοι να σε στηρίξουν και να σε βοηθήσουν να ξαναπιάσεις το νήμα από την αρχή. Οι καθηγητές φροντίζουν το μάθημα να είναι κατανοητό αλλά, αν είναι δυνατόν και ευχάριστο. Σίγουρα δεν είναι εύκολο να κάνεις μάθημα το βράδυ. Το μυαλό λόγω κούρασης δεν είναι καθαρό, η δυνατότητα προσοχής και συγκέντρωσης είναι περιορισμένη, βρίσκεις όμως κατανόηση από όλους, ακόμα κι από το διευθυντή.

Στα πρωινά σχολεία αυτό που ενδιαφέρει τους περισσότερους καθηγητές είναι να είσαι «στρατιωτάκι». Δεν τους ενδιαφέρει αν εσύ είχες κάποιο πρόβλημα και δε διάβασες. Η ουσία είναι μία: «Δε διάβασες; Δυο μονάδες κάτω ο βαθμός σου». Έτσι πίστευα στην αρχή ότι θα ήταν και στο εσπερινό. Αλλά ευτυχώς διαψεύστηκα. Έτσι πλέον διαβάζω όσο μου επιτρέπει ο χρό-

νος μου, γράφω καλά στα διαγωνίσματα, οι βαθμοί μου είναι καλύτεροι από ό,τι στο πρωινό. Γι' αυτό και πλέον δεν αντιμετωπίζω το σχολείο σαν αγγαρεία αλλά σαν έναν ευχάριστο τρόπο να μαθαίνω.

Όλα όσα έγραψα σε αυτό το κείμενο είναι το δικό μου «ευχαριστώ» στους συμμαθητές μου και κυρίως στους δασκάλους μου που με δέχτηκαν με αγάπη, με ενθάρρυναν, με πίστεψαν και μου έδωσαν την ευκαιρία να ξαναγίνω μαθήτρια. Πάνω από όλα όμως είναι μια διαβεβαίωση σε εκείνους που θα ήθελαν πολύ να επιστρέψουν στα θρανία αλλά δεν τολμούν πως «ποτέ δεν είναι αργά».

Ελένη Ραφτοπούλου Γ2

Στο μυαλό μας
δημιουργείται η ψευδαίσθηση
πως εμείς
θα τα καταφέρουμε
σε όλα,
ακόμα και χωρίς
τα εφόδια
που μας προσφέρει
το σχολείο.

Πρόγραμμα Αγωγής Υγείας

Στα πλαίσια του Προγράμματος Αγωγής Υγείας, στο οποίο συμμετείχε φέτος το σχολείο μας, ομάδα 20 μαθητών από την Α' και την Γ' τάξη εκπόνησαν γραπτή εργασία με θέμα: «Ελαιόλαδο, βάση της μεσογειακής διατροφής». Με εργαλεία τη σχετική βιβλιογραφία και το διαδίκτυο καθώς και με συζήτηση πάνω στο θέμα, τα παιδιά ενημερώθηκαν για την θρεπτική αξία του ελαιόλαδου και τη συμβολή του στην υγεία. Ελπίζουμε ότι η ενημέρωση αυτή θα τα οδηγήσει στην υιοθέτηση πιο υγιεινών διατροφικών συνηθειών στην καθημερινή τους ζωή, πράγμα που ήταν και το βασικό ζητούμενο αυτού του προγράμματος.

Οι υπεύθυνοι καθηγητές
Κάππας Αθανάσιος - Παρασκευοπούλου Παναγιώτα.

κάπνισμα και αλκοόλ.

Οι πρόσφατες επιστημονικές έρευνες έδειξαν ότι ο αριθμός των καπνιστών μαθητών καθώς και αυτών που καταναλώνουν αλκοόλ έχει αυξηθεί ανησυχητικά τα τελευταία χρόνια. Διαβάστε λοιπόν ,αγαπητοί μου συμμαθητές, τι είδους ουσίες αφήνεται να εισέρχονται στον οργανισμό σας.

Η νικοτίνη είναι ένα από πιο ισχυρά δηλητήρια που προσβάλλει τόσο το κεντρικό όσο και το περιφερειακό νευρικό σύστημα. Είναι επίσης ουσία που προκαλεί εντονότατο εθισμό. Η νικοτίνη είναι τόσο εξαρτησιογόνος όσο και η κοκαΐνη και η ηρωίνη, γι αυτό και οι χρήστες δυσκολεύονται να σταματήσουν το κάπνισμα. Όσοι ξεκινούν πριν από την ηλικία των 21 έχουν μεγαλύτερη δυσκολία να κόψουν το κάπνισμα από ότι οι υπόλοιποι. Ενώ από όλους τους καπνιστές μόλις το 20% καταφέρνει να σταματήσει αυτή τη βλαβερή συνήθεια. Η νικοτίνη μπορεί να προκαλέσει ταχυκαρδία, υψηλή πίεση, δύσπνοια και μεγαλύτερη πιθανότητα λοιμώξεων, όπως η γρίπη και το κρυολόγημα. Οι χρήστες νικοτίνης εμφανίζουν συχνά καρδιαγγειακά και εγκεφαλικά επεισόδια. Οι καπνιστές υποφέρουν τέλος από άσχημη αναπνοή και κιτρινωμένα δόντια, ενώ όσοι μασάνε τον καπνό,

παθαίνουν συχνότερα καρκίνο του στόματος ή του λαιμού. Τα στερητικά σύνδρομα περιλαμβάνουν άγχος, θυμό, αϋπνία.

Το αλκοόλ λειτουργεί και αυτό ως διεγερτικό στην αρχή και στη συνέχεια κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται ήρεμοι και ζαλισμένοι. Οι υψηλές ποσότητες αλκοόλ επηρεάζουν σοβαρά την κρίση και τον προσανατολισμό. Όταν εισέλθει μεγάλη ποσότητα αλκοόλης στον οργανισμό προκαλείται δυσκολία στην ομιλία, σύγχυση, κατάθλιψη, προσωρινή αμνησία και μειωμένα αντανακλαστικά. Φυσικά αν κάποιος καταναλώσει πολύ μεγάλες ποσότητες αλκοόλ σε μικρό χρονικό διάστημα μπορεί να πάθει δηλητηρίαση η οποία επιφέρει ακόμα και το θάνατο. Η απεξάρτηση από το αλκοόλ μπορεί πολλές φορές να είναι επικίνδυνη, ακόμα και θανατηφόρα. Τα συμπτώματα κυμαίνονται από ήπια τρεμούλα, εφίδρωση, ναυτία και κατάθλιψη μέχρι και παραισθήσεις, πυρετό και σπασμούς.

Νομίζω πως καταλάβατε πως με αυτές τις ουσίες δε «μας παίρνει» να παίζουμε. Γι αυτό, προσοχή! Ζούμε που ζούμε σε ένα μολυσμένο περιβάλλον... Ας μην επιβαρύνουμε ακόμα περισσότερο τον οργανισμό μας .

Παντελής Δημητρίου Γ2

Το χόμπυ μου.

Το χόμπυ μου.

Το χόμπυ μου.

Ξεκίνησα να πάω στο κικ μπόξινγκ πριν 3 χρόνια.

Πρώτος μου στόχος ήταν η αυτοάμυνα καθώς ζούμε σε άσχημες εποχές που υπάρχει μεγάλη βία. Εκτός αυτού μου αρέσει πολύ να αθλούμαι και να μένω μακριά από το τσιγάρο, το αλκοόλ, τα ναρκωτικά και τις κακές παρέες που σε επηρεάζουν αρνητικά.

Στο κικ μπόξινγκ μαθαίνεις να έχεις αυτοπεποίθηση, πίστη προς τον εαυτό σου αλλά και σεβασμό προς τους άλλους. Οι αμυντικές τεχνικές δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται άσκοπα, παρά μόνο σε έκτακτη ανάγκη: σε περίπτωση επίθεσης ή κλοπής, μπορεί και πρέπει κανείς να υπερασπίζεται τον εαυτό του.

Το κικ μπόξινγκ είναι κάτι που μου αρέσει πολύ. Θα ήθελα κάποτε να κατορθώσω να γίνω κι εγώ δάσκαλος της αγαπημένης αυτής πολεμικής τέχνης!

Βασίλης Βεντούρας Β1

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Παραδοσιακό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Είναι πολλοί δεντρόφυτοι δρόμοι το φθινόπωρο. Ήπιος

2. Αέθρητα. Κοινωνική αφρόκρεμα. Πολύτιμη πετρα

3. Χτιστοί εξώστες. Εξωτερικό ένδυμα ουσουλάνων. Κυπριακά ραδιοτηλεοπτικά αρχικά

4. Κοιλιάδα των πυρηναίων. Λαϊκά ουσικά όργανα. Γένος βατράχων. Γιαπωνέζικο ποτό.

5. Ελβετός φιλέλληνας. Πόλη του Ιραν. Έργο του Μοραβια. Αραβικό άρθρο

6. Πήραν οποιον... κατηγορήθηκε άδικα. Ακινητοποιεί

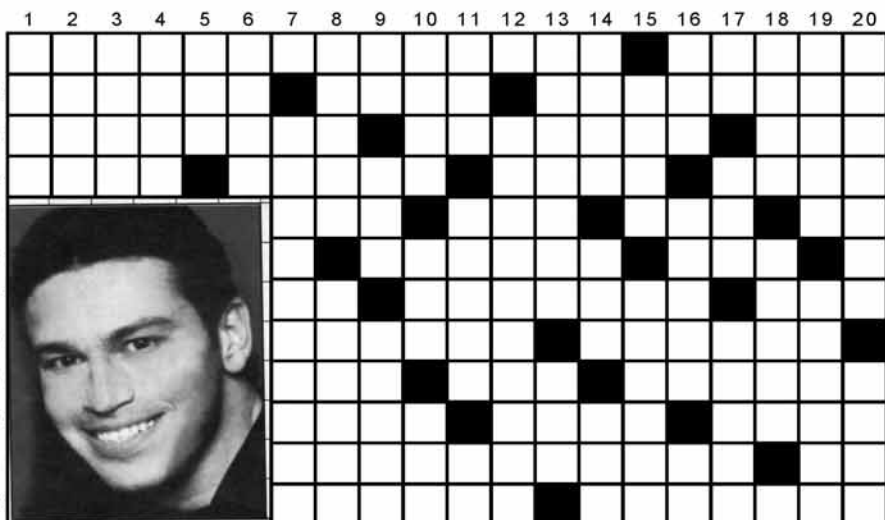
7. Γειτονικά στο αλφάβητο. Μάταιες, ανώφελες. Νορβηγικό ουσικό γκρουπ.

8. Σχετικό με τα ιόντα. Θυελλώδης καιρός με συννεφιά.

9. Αρχικά τουριστικής σχολής. Παλιό όνομα της νότιας ντο. Καλάθι από λυγαριά.

10. Δίσκος ζυγαριάς. Απέριττο. Μας παρέδωσε τα Γιάννενα.

11. Σπουδαίος ήταν και ο Αϊνστάϊν. Λίγη...νίλα.

12. Συνεργάτης του Γλέζου στην Κατοχή. Πάτημα

ΚΑΘΕΤΑ

1. Το φυτό λαθούρι.

2. Τα πλεονεκτήματα

3. Βρωμιά

4. Πολύ...παλιότερα.

5. Ποτάμος της Γαλλίας.

6. Ιάπωνας πολιτικός.

7. Είναι αρεστές.

8. Απαιτητικός ταξίτης. Ευτελής, τιποτένια

9. Το 830. Διεθνής Αγγλος ποδοσφαιριστής. Αζίζ...Τούρκος συγγραφέας

10. Μονωτικό υλικό. Ενώνει προτάσεις. Προηγούμενος αιώνας.

11. Βάσκοι τα έλη της. Χαλαρό. Δυο έχει...πατάτα

12. Μάρτιος...ο εικονιζόμενος.

13. Μικρό κόκαλο. Τι οθι...χαϊδεέμος.

14. Παλιότερο ξένο τοπ όντελ. Ποτάμος της Βραζιλίας. Μάρκα ξιδιού.

15. Παλιό Βασίλειο του Βιετνάμ. Ζωηρά, σφοδρά.

16. Γκράν...αγώνας αυτοκινήτων. Είναι και η σεράνο. Βρίσκονται...κάτω

17. Λίγη...χαρά. Όνομα δυο ρωαϊκών ηλικιών θεοτήτων. Η μεταβολή σε σκόνη

18. Επισημη αναζήτηση (σημείο)". "...Μπούλπα" έργο του Γκογκόλ.

19. Πολυσύχναστα...δίκτυα. Λεβέτι.

20. Νησί της Ιταλίας. Μπορεί να είναι...κλαίουσα.

Μαθηματικοί γρίφοι

(Οι αστερίσκοι στο πλάι των επικεφαλίδων υποδεικνύουν τον βαθμό δυσκολίας του κάθε γρίφου)

Γρίφος 1: Τα πρόβατα (***)

Ο καπετάν Γιάννης αισθάνεται το τέλος του. έχει 3 γιους στους οποίους θέλει και να μοιράσει, όπως αυτός πιστεύει δίκαια, την περιουσία του.

Η περιουσία του είναι μόνο 19 πρόβατα. Ούτε 18 ούτε 20, 19.

Στον πρώτο του γιο ως και πρωτότοκος θέλει να αφήσει το $\frac{1}{2}$ των προβάτων.

Στον δεύτερο το $\frac{1}{4}$ των προβάτων. και στο τρίτο και τελευταίο το $\frac{1}{5}$. Σε καμία περίπτωση δεν θέλει οι γιοι του να χωρίσουν τα πρόβατα σε κομμάτια, σκοτώνοντας τα. Βλέπεις αγαπάει τα πρόβατα σαν παιδιά του. Τι πρέπει οι γιοι του να κάνουν?

Γρίφος 2: Οικογενειακά (**)

Ο Πέτρος και η Μαρία ζουν μαζί με τα 12 παιδιά τους. Κάποια από αυτά είναι από τον προηγούμενο γάμο του Πέτρου και κάποια από τον προηγούμενο γάμο της Μαρίας. Ο καθένας τους συνδέεται άμεσα με 9 από τα παιδιά αυτά. Πόσα παιδιά απέκτησαν μαζί;

Γρίφος 3: Ο τοξότης (*)

Ένας τοξότης έχει ένα τόξο και εξήντα βέλη. Αν ρίξει το πρώτο του βέλος στις 12:00 το μεσημέρι και συνεχίσει να ρίχνει ένα βέλος κάθε λεπτό, τι ώρα θα του τελειώσουν τα βέλη;

Γρίφος 4: Ο πονηρός επιχειρηματίας (*)

Ένας επιχειρηματίας σκέφτηκε το παρακάτω συνταξιοδοτικό πρόγραμμα για τους υπαλλήλους του: Τους είπε πως θα τους δώσει σύνταξη αμέσως μόλις ο καθένας τους εργασθεί για 8 καθαρές ώρες στο ταμείο της εταιρίας. Η μόνη προϋπόθεση που έθεσε ήταν ότι κανένας τους δεν επιτρέπεται να εργασθεί κάθε μέρα, περισσότερο από το μισό του χρόνου που του απομένει για να συμπληρώσει τις 8 αυτές ώρες. Την πρώτη μέρα δηλαδή ένας υπάλληλος μπορεί να εργασθεί στο ταμείο μέχρι 4 ώρες, τη δεύτερη μέχρι 2, κ.ο.κ. Σε πόσες ημέρες αυτός ο υπάλληλος θα μπορέσει να βγει στη σύνταξη;

Γρίφος 5: Αγώνας δρόμου (**)

Ο Ανδρέας και ο Βασίλης έτρεξαν σε μια κούρσα 100 μέτρων. Όταν ο Ανδρέας τερμάτισε, ο Βασίλης βρισκόταν στα 90 μέτρα. Ο Ανδρέας πρότεινε στον Βασίλη να

μαθηματικοί χρίφοι

απαυτήσεις

Απάντηση 1: Ο πατέρας αγοράζει ακόμα ένα πρόβατο, οπότε τα πρόβατα γίνονται 20. Ο πρώτος γιος παίρνει το $1/2$, δηλαδή 10 πρόβατα. Ο δεύτερος γιος παίρνει το $1/4$, δηλαδή 5 πρόβατα. Ο τρίτος γιος παίρνει το $1/5$, δηλαδή 4 πρόβατα. μένει ακόμα ένα πρόβατο στο μαντρί, το οποίο ο γέρος ξανά πουλάει.

Απάντηση 2: Μαζί απέκτησαν 6 παιδιά. Τρία είχε ο Πέτρος από τον πρώτο γάμο του και τρία η Μαρία.

Απάντηση 3: Στις 12:59.

Απάντηση 4: Δεν θα βγει στη σύνταξη ποτέ! Ο υπολειπόμενος χρόνος διαιρείται συνεχώς στα δύο αλλά δεν μηδενίζει.

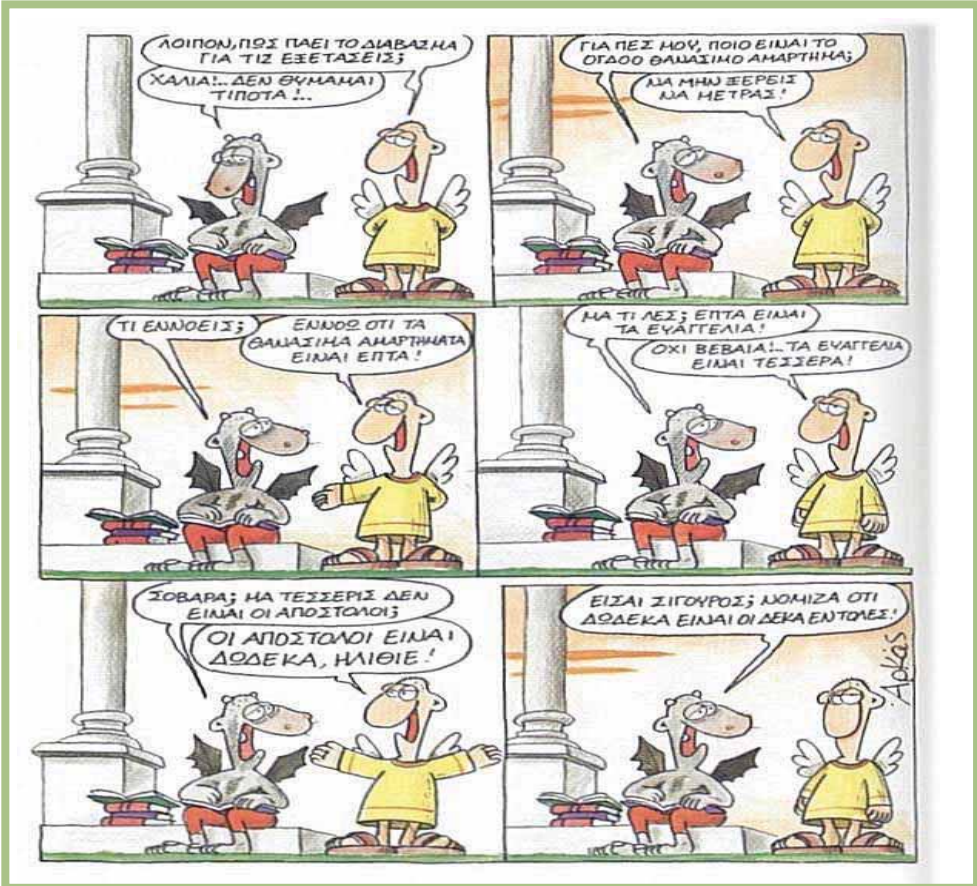
Απάντηση 5: Όταν ο Ανδρέας θα έχει τρέξει 100 μέτρα, ο Βασίλης θα έχει τρέξει 90. Άρα θα συναντηθούν 10 μέτρα πριν τον τερματισμό. Επειδή όμως ο Ανδρέας είναι πιο γρήγορος, θα διανύσει τα τελευταία αυτά μέτρα ταχύτερα και θα τερματίσει και πάλι πρώτος.

Απάντηση 6: Ο αριθμός είναι ο 6210001000

Απάντηση 7: Ο μικρός έχει γεννηθεί 29 Φεβρουαρίου.

Απάντηση 8: Ονομάζουμε τα τρία μπιφτέκια A, B και Γ και τις δύο πλευρές τους 1 και 2. Ένας τρόπος για να ψηθούν είναι ο εξής: Ψήνει πρώτα το A 1 με το B 1 για 5 λεπτά. Στη συνέχεια το A 2 με το Γ 1 για άλλα 5 και τέλος το B 2 με το Γ 2 για άλλα 5. Συνολικός χρόνος και για τα τρία: 15 λεπτά.

Απάντηση 9: Στις 297 δρχ. που δώσανε και οι τρεις μαζί, συμπεριλαμβάνονται και οι 2 δρχ. του φιλοδώρηματος. Πρέπει να αφαιρέσουμε και όχι να προσθέσουμε το φιλοδώρημα στο ποσό που πλήρωσαν για να βρούμε την αξία του κρασιού. Πράγματι: $297 - 2 = 295$.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ
ΤΟ

ΠΕΡΑΜΑ

